

kelse. Men jeg tror, at de ærede Medlemmer af Processkommissionen maa give mig Ret i, at disse to Paragrafer, hvis Udstemning vi her foreslaa, ere unødvendige i en Konkurslov, og at de Sætninger om Eiendomsrets og Panterefts Stiftelse, der berøres i disse Paragrafer, ikke høre hen til den Materie, som dette Lovforslag omhandler, ikke heller til de Siddepunkter, der maa berøres med Hensyn til Gjældsfrængslets Afstæffelse. Deri ville vistnok de ærede Medlemmer give mig Ret, og jeg antager, at det ogsaa er en stillkørende Indrømmelse i den Henseende, som ligger for sig deres Side i Motiverne i Betænkningen, hvoraf man ser, at man vil udsætte dette Spørgsmaal ud i Fremtiden. Jeg har altsaa den Mening om §§ 154 og 159, at det er ufornødent med Hensyn til Konkurslovens Forbedring at vedtage dem, og dernæst nærer jeg den Anskuelse, at deres Vedtagelse vil være et Tilbagekridt og blive til Besvær for den daglige Forretningsgang ved Stiftelsen af Eaat og Overgang af Eiendomsret. Jeg for mit Vedkommende er ikke videre interesseret i Sagen, dette anser jeg mig forpligtet til at tilføie. Det er altsaa mig ligegyldigt, om dette Thing vil vedtage disse Forslag. Jeg skal med lige saa stor Resignation se dem falde, som jeg saa mine Forslag falde igaar, og som jeg i sin Tid saa mine Forslag til Overformyndertiloven falde. Nu er Overformyndertiloven uglest hele Landet over, og man siger: Sa, havde Thinget besluttet det, som et Mindretal den Gang opstillede, saa havde det maaske været meget bedre. Jeg vil derfor overlade til Thinget at bedømme, om disse vore Forslag ere antagelige, og hvis de maatte blive forkastede, er jeg alligevel in salvo med Hensyn til Fremtiden, saaledes som jeg opfatter den. Forsaa vidt den ærede Ordfører har stillet et Forslag, som vedrører § 154, maa jeg erklære mig aldeles enig i, hvad han derom sagde. Det er forekommet mig, at dette Forslag ikke var fornødent, men det kan gjerne være, at det alligevel er rigtigt at vedtage det, og jeg vil selvfølgelig stemme for det, naar det Forslag, som fra Flertallets Side er stillet om Paragrafens Udstemning, gaar igjennem. — Med Hensyn til det Forslag, som Udvalget med Undtagelse af

mig har stillet til § 152, vil jeg for det Første gjøre en Sprogbemærkning, idet jeg hører, at man ikke forstaar det Ord „villkøbestemt“. Det er det Samme som kontraktmæssigt, men maaske skal „villkøbestemt“ anses for at være noget mere dansk eller noget mere juridisk, thi det har allerede i en Snæs Aar været brugt i juridiske Skrifter. Det foreskønner mig, at man uden noget større Anstød og til større Tydelighed kunde sætte „kontraktmæssigt“ i Stedet for „villkøbestemt“, men da jeg ikke vil have nogen Andel i denne Paragraf, har jeg ikke villet videre insistere derpaa. Angående min Stilling til dette Forslag til § 152 kan jeg i alt Væsentligt henholde mig til Betænkningen, dersom man vil kalde den Alt Pantstæning, som i Motiverne er benævnt hypotheca universitatis, universelt Pant, og dersom man vil kalde den Pantstæning, som § 152 indbringer, speciel eller specifik Pantstæning, saa vil jeg forstaa og gjøre opmærksom paa, at hypotheca universitatis eller det universelle Pant er saaledes som forklaret i Betænkningen — en Pantstæning af det Indbegreb eller en Samling af ensartede Ting, men dersom man vil kalde det større Begreb universelt og det mindre specielt, saa siger jeg — jeg tror nok i Overensstemmelse med den almindelige Retslære om Pantstæning, at det — og for sig er det samme Slags Pant, det er kun en Formforskjeld, der er mellem disse to Arter af Pant, som betragtede samlede ere inægt forskjellige fra den almindelige Pantstæning, nemlig Pantstæning af Alt, hvad man eter og etendes vorder. Nu forekommer det mig besynderligt, men alligevel uheldigt, at der foreslaas til § 152, at speciel Pantstæning skal tilstedes, men universel Pantstæning forbydes. Jeg finder, at man derved bryder Pantereftsbegrebet over, gjør to Stumper deraf og beholder den daarlige Stump, men kaster den gode bort. Jeg tror nemlig, at den specielle Pantstæning, som Udvalgets Flertal her har foreslaaet opretholdt, ikke forbedrer Loven synderligt. Landsthinget og Processkommissionen ere gaaede ud paa aldeles at forebygge Underpant i Løsøre, og den Slags Underpant, man her vil lade bestaa, er kun en Skygge af